

MINNA RYTISALO

jenny
hill

WSOY

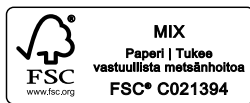

MINNA RYTISALO

jenny
hill

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MINNA RYTISALO JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48983-3
PAINETTU EU:SSA

*Yhä vielä maailman nesteissä on salaisuuksia,
jotka ovat ihmisen ymmärrykseltä kätkeyt.*

SELJA AHAVA:

Nainen joka rakasti hyönteisiä, 2020

*En minä ole nainen. Olen neutri.
Olen lapsi, hovipoika ja rohkea päätös,
olen naurava häive helakanpunaista aurinkoa...
Olen kaikkien ahnaitten kalojen verkko,
olen malja kaikkien naisten kunniaksi,
olen askel kohti sattumaa ja turmiota,
olen hyppy vapauteen ja itseyyteen...
Olen veren kuiske miehen korvassa,
olen sielun vilu, lihan kaipuu ja kieltämys,
olen uusien paratiisien portinkilpi.
Olen liekki, etsivä ja ripeä,
olen vesi, syvä mutta polviin saakka uskalias,
olen tuli ja vesi rehellisessä yhteydessä ja ehdoitta.*

EDITH SÖDERGRAN:

Verge moderne kokoelmasta *Dikter*, 1916, suom. Pentti Saaritsa

LOPUKSI

Tämä tässä on Jenny Hill ja hän seisoo odottamassa taksia, ja avaruus ja aika virtaavat hänessä ja hänen lävitseen tavalla, joka alkoi, kun hän syntyi, ja jo ennen sitä. Hänessä huojuu, täyttyy ja tyhjenee jokin jolla ei ole nimeä. Se on solujen sisäistä vuorovettä eikä sitä näe, mutta se on ollut hänessä alusta asti, ja sen liikkeen tuntevat häntä toisesta todellisuudesta tarkkailevat ajattaretkin. Hän on lähdössä koska hän voi, eikä se ole ensimmäinen kerta.

On aamupäivä, on valoisaa mutta matalapaineista. On ihan kuin voisi alkaa sataa, ja Jenny Hillillä on yllään mukavat matkustusvaatteet ja mustat, uudet lenkkarit. Hän tietää, että lennolle ei kannata pukea mitään puristavaa, onhan hän nähnyt kuvia, joissa kentillä ikuisetuilla tähtösillä on yllään trikoot ja hupparit. Jenny on pessyt hiuksensa aamulla ja hänellä on kasvoillaan kevyt, raikas ehostus, sellainen joka pysyy huolittuna mantereelta toiselle matkatessakin, ja mukanaan hänellä on perässävedettävä lentolaukku, samanlainen mutta uudempi kuin siskolla, jonka hän pian tapaa lähtöaulassa.

Siltä hän näyttää ulkoapäin katsottuna, mutta hänen sisällään, siellä on pimeää. Kuvissa pimeys on valaistu vaaleanpunaiseksi, sitä on havainnollistettu poikkeileikkauksin ja avattu näkyväksi poistamalla pehmeät, suojaavat kerrokset. Jenny Hill on nähnyt kaikki ne kuvat. Niissä on viivoja, jotka nimeävät asioita, ja niissä on asioita, joita ei koskaan näe mutta jotka määrittävät ihmistä, häntäkin. Hänen sisällään on maailman keskikohta ja kaiken alku, hänessä on alkulima ja ensimmäinen meri, ja sen vesi. Se on samaa vettä, joka kiersi aurinkoa kaasujen, pölyn ja jään muodostamana kertymäkiekkona miljardeja vuosia sitten.

Hän on yksi meistä, kuka tahansa kadulla ja kauppakeskuksessa vastaan kävelevä, hän on puolet ihmiskunnasta ja siltä aivan omanlaisensa sielun, solujen ja sattumien yhtälö, ja nyt hän seisoo trenssissään, lenkkareissaan ja paksu musta huivi kaulassaan jalkakäytävällä ja on lähdössä lentokentälle ja Torontoon, ja yhtäkkiä hän tuntee planeetan liikkeen jalkojensa alla, sillä hänen katseensa on kohotettu ylös. Hän hakee oikeaa kulmaa uusien silmälasiansa kanssa. Niiden linssien alaosa on eri tavalla lähelle tarkka kuin yläosa, ja tämän hän muistaa koko ajan. Pitää nostaa päätä kun katsoo ylös, taivaalle, ja siellä pienten lintujen pilvi pölähtää ilmaan, luojahtaa samaan suuntaan, eikä yhtäkkiä voi tietää, mikä tässä liikkuu, minä vai linnut. Tunne on sama kuin junassa kun ei voi olla varma, kumpi lähti, oma vai viereisen raiteen veturi.

Sen voi siis kokea taivaalle katsoessaankin, Jenny Hill huomaa yllättyneenä, melkein yllätettynä, ja ajattelee, että linnut tai minä ja maa, jokin liikkuu ja toinen on paikoillaan, tai ehkä ne kumpikin liikkuvat ja hipaisevat toisiaan ohittaessaan niin että lopulta ei voi olla varma, oliko se tuuli vai henkäys vai ohuen kankaan kosketus, ehkä niin kevyt ihmisen silytys että vain ihokarvat tunsivat sen, nousivat hapuilemaan ylöspäin, kurkottamaan kohti jotain, jota saa vielä odottaa, koska näköjään kuitenkin aina on jotain mitä odottaa. Ei ole enää viherhuonetta mutta aina on jotain mitä odottaa. Ja on tosiaan niin, että aina myös joku jää ja toinen lähtee mutta joskus se, miten kaikki lopulta menee, onkin yllätys.

Jenny Hill pudistaa päätään, hymähtää, aina tätä samaa ja ajatusten karkailua, tulisi jo taksi.

AJATTARET:

*Tuhkimo, Lumikki, Ruusunen,
Kerttu, Tähtikäpää, Punahilkka*

Täällä ajattomassa ulottuvuudessa ei tutkimuspöytiä peitetä karkein paperein eikä kohteeseen kosketa kylmin välinein tai muutenkaan. Me mittailemme loitompaa, käytämme hienovaraisia skannauksia ja yläääniteknologiaa, jota on tässä turha selittää. Tämä on todellinen etävastaanotto. Tämä on kuin Rembrandtin Tohtori Tulpin anatomianluento mutta toisessa todellisuudessa, tämä on metaversumin uusinnos tummasävyisestä maalauksesta, jossa kirurgi Tulp selittää oppilailleen käden anatomiaa. Oppilaat ovat kumartuneet potilaan ylle, ja he ovat kaikki miehiä, kuten ajankohdalle on tyypillistä. Täällä meidän ulottuvuudessamme on toisin.

Jenny Hill, 48, ei tiedä tästä mitään. Hän ei aisti meitä, ei arvaa, että tunnemme hänet läpikotaisin, ja vaikka hän ei sitä tajua, myös hän tuntee meidät. Olemme olleet unina ja satuina ja kuluneina kuvina mukana hänen elämässään vuosikymmeniä, seuranneet sivusta tätä naista ja sitä miten hän lakastuu, katsoneet kun vääristelyjä

tarinoitamme on toistettu tuhansia kertoja ja siirretty hänenkin sukupolvelleen.

Toteamme läsnäolijat, väreilemme täällä kaikki kuusi. Meillä on monta nimeä mutta Jenny Hill tuntee meidät satunimillämme. Olemme tässä, emme ole koskaan poistuneetkaan. Olemme tässä, koska olemme äänet pään sisällä, olemme väärinymmärretty ihanne-minä ja se mistä kaikki alkaa.

Ei meitä ole.

– Onpas, sanoo Tuhkimo, tai ei sano, meidän ulottuvuudessamme viestitään toisin tavoin. Meillä on ollut aikaa keksiä vaihtoehtoisia kommunikointimuotoja. – Tässähän me olemme, minä ja Lumikki ja Ruusunen ja Kerttu ja Tähkäpää ja Punahilkka, niin sanoo Tuhkimo.

Lumikki pudistaa päätään. Hän näyttää tiukalta ja ymmärtämättömältä, mutta hänellä onkin ikityly ilme ja hänen reaktioitaan olisi vaikea tulkita, ellei häntä tuntisi. Kerttu hymyilee ilkeästi ja lohkoo mantelikuorrutetta toscakakun päältä. Täällä me olemme, jokin satuprinsessat, ihannetytöt ja käytösoppaat, me jotka olemme monistuneet ja kuvittaneet miljoonia kansia, me joilla on myyty mitä vain ja me jotka olemme tallentuneet koko länsimaisen maailman yhteiseen aivorunkoon, me, Lilithin tyttäret.

– Älkäämme kinatko tästä, Tähkäpää sanoo. Turha meidän itse on kiivailla, onko meitä vai ei. Kysymys on siitä, keille me näymme ja keille emme ja kuka meitä kuulee.

Ruusunen on samaa mieltä, hän myötäilee yleensä kaikkia. Punahilkalla ei ole tähän mitään lisättävää. Hän katselee kynsiään ja on siskoista vakavin. Siihen on syynsä, joihin saatamme palata myöhemmin.

Me emme voi lähestyä ketään suoraan mutta olemme virittäneet taajuudet sopiviksi. Lähetämme korvakäytävälle kohinaa, ja ehkä Jenny Hill voi aistia etäisiä sanoja. Tämä kanava on meille varattu, ja vaikkei hän kuulisi meitä nyt, tämä kaikki tallentuu ulottuvuuksien välille.

Nyt se alkaa. Olemme valmiit. Tämä ei ole mikään virtuaalinen ruumiinavaus tai näytösoikeudenkäynti vaan totisinta totta.

1

Tämä tässä on nainen josta tulee Jenny Hill, ja hän on kävellyt tähän tarinaan askelin, joita ei enää tarvitse harjoitella. Hänen näköisiään naisia on Suomessa tuhansia, mutta hänen nimensä on trendikkäiden ja uudistushenkisten vanhempien pohdinnan tulos: he eivät tehneet vanhemmasta tyttärestään Katjaa, Minnaa tai Saria kuten kaikki muut sillä vuosikymmenellä, vaan Jennin niin kuin Jennifer tai Jenny, ja jälkimmäinen hän on ollut joskus ennenkin.

Ajanjaksojen murroksessa voi tehdä harkitsemattomia tekoja, mutta täyspuisen keittiötason äärellä juuri nyt tapahtuva ei ole sellainen. Suuret muutokset saavat ihmisen tuntemaan itsensä pieneksi ja silloin hän tarvitsee kaiken vahvistuksen, niin Mäen Jennikin, ja siksi hän ihan kohta kirjoittaa nimensä uudella tavalla. Hänellä on takki yllään ja hän on valmiina lähtöön, kun hän ottaa muistilapun ja piirtää sille ensin sanat *menin nyt*, ja sitten nimensä. Kynästä irtoaa etunimen viimeiseen kirjaimen silmukka, Jennistä tulee Jenny, ja se tuntuu oikealta. Ehkä Y olisi kuulunut nimeen koko ajan, ja vaikka moni asia tässä hetkessä on vaikea,

kirjaimen lenkissä on rohkeutta joka ottaa paikkansa ja asettuu paperille ryhdikkäästi.

Se lupaa, että ehkä Jenny opettelee vihdoin kyseenalaistamaan asioita, sen aika voi olla nyt, kun seuraavaksi taksikuski nostaa valtavaan autoon kaksi matkalaukkua ja kaksi pahvilaatikkoa, joiden kulmissa on metalliset vahvikkeet. Tästä matkasta kaikki alkaa: Jenny Hill on muuttamassa uuteen kotiin, vuokra-asuntoon, ja uuteen elämään. Hän ei ole lähdössä mannertenväliselle lennolle, vaikka etäisyys lähtöpaikan ja määränpään välillä on pitempi kuin koskaan ennen, ei, vaan tämä on muuttomatka, eikä tähän ole voinut valmistautua, vaikka Jenny onkin googlaillut »miten asua yksin» (851 000 hakutulosta) ja »miten jättää mies» (3 980 000 tulosta).

Sillä tavalla hän toimii, on aina toiminut: etsii vastauksia itsensä ulkopuolelta, kysyy neuvoja ja noudattaa ohjeita. Jossain on vastaus, jos vain keksii oikean hakusanan, on toimi näin -opas, on käyttöohje ja vertaiskertomus, vähintään on tutuntutun tapaus, eikä sillä ole lopulta väliä, mistä hän sai viimeisen, toimeenpanevan lähtösykäyksen. Väliä on vain sillä, että hän on lähtenyt ja istuu taksissa, johon mahtuisi ainakin kahdeksan matkustajaa. Hän on kuitenkin yksin.

Tämä tässä on siis nainen josta on tulossa Jenny Hill, mutta kun hän syntyi, hän oli Mäen Jenni. Silloin hänellä oli 300 luuta, mutta nyt niitä on seitsemänkymmentä vähemmän, koska sillä tavalla ihminen kehittyy. Hänen luurankonsa on samanlainen kuin kenen

tahansa, eikä pituuskaan (162 cm) paljon kerro. Hänen taksin takapenkillä lepäävän lantioluunsa läpi on tultu tähän maailmaan kaksi kertaa. Jos hänestä kuorisi vaatteet, korut, hiukset, meikit, ihon, ihonalaisen rasvan, kudokset ja elimet, biologista sukupuolta olisi vaikea arvata muun kuin tämän luisen portin perusteella. Turvavyö painaa hänen lonkkansa ihoa, ja milloin tahansa voi kokeilla sormin, miten elävä kudoksesta joustaa, ja voi tuntea kaaren ja kurvin ja kosketusten muiston, sillä vaikka kaikki ihmisen solut vaihtuvat uusiin seitsemässä vuodessa, tuntoaistimuksista jää aavistus sellaiseen paikkaan, jota ei magneettikuvassa näe.

Hän on nainen, sellaiseksi hänet ulkoapäin luokitellaan ja sellaiseksi hän on itsensä kokenut, ja jo hyvin nuorena hän on huomannut, että naiseus vaatii aika paljon työtä ja toimenpiteitä jos ulkonäkövaatimukset ottaa tosissaan, ja hän on ottanut, hän on aina ollut sillä tavalla omien käsitystensä vanki.

Jenny Hillin posken iho on tammikuusta 1995 asti imeynyt litroitain seerumia, mutta tästä ohjeenmukaisesta toimesta huolimatta sillä voi aamuisin nähdä tyynyliinakankaan rypyn, joka ei siliä moneen tuntiin. Poskelle on levitetty ja siltä myöhemmin taas pesty meikki-voide tuhansia kertoja, silmiin on piirretty rajaukset 30 vuoden ajan, ja kun Jenny lopulta oppi meikkaamaan kulmakarvat, hän tajusi, miten oikeassa naistenlehdissä haastatellut vanhan liiton ehostuskonkarit olivat aina olleet: kulmakarvat todellakin kehystävät kasvot ja terästä-

vät ilmeen, ilman niitä kaikki syöpyy, sulaa ja samentuu ja peilistä katsoo varsinainen valkeakuulas, ja kuka sellainen haluaisi olla, kun ei kerran ole pakko.

Jenny Hillissä on pehmeitä ja kovia ulokkeita ja terävää älyä, mutta niistä jälkimmäinen on piilossa hänen sisälään. Hänen päänsä painaa 4,62 kiloa, mikä ei poikkea lajin keskimääräisestä, ja sitä kannattelee kaula, jonka ranka kaartuu ja jonka pituudesta hän on vanhemmiten tullut oudolla tavalla hieman ylpeäksi, ja on oikeastaan aika kummallista, että tämä kaikkein ylimpänä hänessä oleva liki viiden kilon möhkäle pitää sisällään hänen tietoisuutensa ja siksi tekee hänestä sen joka hän on.

Viisi kiloa on helpompi ymmärtää, jos ajattelee viiden kilon laihduttamista, mikä sekin on hirvittävä urakka, Jenny tietää kyllä. On kyse viidestä litran maitopurkista tai kahdestatoista oivariinirasiasta. Kanniskelena ne kauppaeskukselta parkkipaikalle ja vielä kotipihalta keittiöön, niin tiedät. Pinoapa ne keittiön täyspuiselle työtasolle, niin ymmärrät, että sellaisen määrän hävittäminen ihmisestä on valtavan työn takana tai jopa mahdoton tehtävä, ja menneinä vuosina, kun joku ilmoitti synnyttämänsä vauvan painoksi viisi kiloa, kaikki tiesivät huokailla myötätunnosta tai vetäisivät nopeasti ilmaa sisäänsä silkasta kauhusta.

Sellaistakin oli joskus, sellainen aika elämässä että grammat ja millit ja neuvoloiden käyrät olivat tärkeitä, ja kiertojen pituudet ja ovulaation hetket ja niiden myötä kalenteroitu ja kehollisesti kyseenalaistamaton naiseus.

Melkein kuin jatkoksi tälle Jenny kuulee, miten taksin radiossa puhutaan muinaisten tarinoiden kauheista akoista ja tällä kertaa juutalaisen perinteen Lilithistä, joka oli maailman ensimmäinen nainen ja Aatamin ensimmäinen vaimo, kuriton villikko ja seksuaalinen hurjastelija, joka hedelmöitti itsensä miehen spermalla ja synnytti demoneita. Ei tällaista tarinaa koulussa kerrottu, Jenny ajattelee: että oli tällainen Lilith, öinen velhotar, vauvoille vaarallinen pahatar joka oli tehty maan tomusta samaan aikaan kuin Aatamikin, nainen joka ei alistunut miehensä tahtoon eikä seksissä alle. Siksi hänen piti lähteä, ja vasta sitten muovattiin miehen kylkiluusta Eeva, sittemmin kiusaukseen langennut ja ikuisesti synnin taakkaa kantava Eeva, ja kaikki tämä jää vaivaamaan mieltä, koska kivettyneitä vanhoja tarinoita on vaikea ajatella uusiksi. Ihan niin pitkälle Jenny ei ajatuksissaan vielä pääse, että kenties Eevan tarina oli jollekulle enemmän tarpeen, ehkä sopeutuva ja mukautuva Eeva sopi paremmin ihannenaiseksi, ehkä tosiaan.

Jenny Hillin aivoihin on säilötty muistoja ja ajatuksia, hermoradat ovat välittäneet tietoa eteenpäin, polkuja asioiden välille on syntynyt ja niitä on katkennut, ja vaikka sitä on hankala hahmottaa, hyytelömäisen massan sisällä säkenöivät myös tunteet. Näitä asioita ei näe, mutta aivojen välittäjäainemäärät ovat viimeisten vuosien aikana vähentyneet, ja sen takia joskus muistot sekoittuvat ja pärskyvät toistensa päälle tai jättävät jälkeensä hylättyjä uomia.

Tähän vaikuttaa väsymyskin. Jenny ei ole elämänsä kunnossa eikä tilannetta auta se, että hän nukkuu liian vähän ja vatvoo asioita ja muistoja ja kertaa elämänsä tarinaa, ja kaikki tämä yöllinen kääntyily on johtanut loppupäätelmään, että hänen täytyy lähteä ja siksi hän nyt istuu taksissa. Hän tahtois olla onnellinen ja että elämä olisi jotenkin helpompaa ja rennompaa, hän tahtois olla itselleen kiltti ja ymmärtää itseään, niin neuvotaan joka paikassa mutta se on hirvittävän vaikeaa maailmassa, joka esittää toivomusta ja vaatimusta toisensa perään, asettaa tavoitteita ja pakottaa pinnistelemaan, tai siltä hänestä on aina tuntunut, nuoresta asti, ja nyt hän on monella mittapuulla vanha.

Jenny Hillin sisällä kahisee ja soi, mutta koska hän ei ole mikään tyttönen, ääni on erilainen kuin edellisellä vuosituhannella. Se kumpuaa syvempää ja on täyteläisempi ja tuleentuneempi, mutta tällaisen ihanuus on piilotettua, se ei nauti arvostusta arkisessa ulottuvuudessa, jossa kauneus on keskenkasvuista kiinteyttä. Sellainen maailma on, ja sen katse. Jokaisen sisällä kuitenkin on avoimina pysyviä polkuja ja toisia, jotka kasvavat umpeen, ja ne risteilevät toistensa yli ja läpi, niiden määrä lisääntyy vuosien myötä eikä siinä mitään murehtimista ole, sellaista metsässäkin on.

Joskus muisto voi tallautua niin pysyväksi, että siihen pystyy palaamaan kolmenkymmenen vuoden jälkeenkin jos aistii saman tuoksun tai kuulee saman kappaleen, ja nyt käy niin. Taksin radio heilauttaa Jenny Hillin

hetkeen, kun Mäen Jenni laski laukkunsa ja lumipestyn farkkutakkinsa nuorisotalon lattialle samaan kasaan muiden kanssa, astui varsilenkkareissaan askeleen taaksepäin, liittyi tyttöjen piiriin ja alkoi tanssia Bogart Companyn tahdissa: *All the best girls, all the best, they are boys*, niin hän kuuli eikä kyseenalaistanut sitä.

Hän liikkui laulun mukana niin että jalat pysyivät enimmäkseen paikoillaan mutta polvet notkuivat ja lantio kallistui vähän sivuille ja kädet heiluivat vartalon vierellä, ja koko ajan kun hän teki sitä, hän näki kaulan joka oli liian pitkä ja jalat jotka olivat liian laihat ja hiukset jotka valahtivat alaspäin, kun lämpö nousi ja hiki uuvutti muotovaahdon hennon pidon, eikä hän näyttänyt ollenkaan siltä kuin tytöt *Hittimittarin* musiikkivideoilla. Pojat seisoivat salin seinänvierustoilla ja näkivät ne jotka olivat näkemisen arvoisia, ne joita voisi seuraavalla liikuntatunnilla hiihtoladulla ahdistella, ja Mäen Jenni halusi sekä piiloutua että olla se joka nähdään, ja tunne oli samaan aikaan inhottava ja jännittävä.

Hän ei ollut niitä tyttöjä, jotka nähtiin. Nuorisotalon discossa sellaiset tanssivat peilin edessä omaan kuvaansa keskittyen, sulkivat omalla katseellaan maailman silmät pois, ja paksuiksi harjattujen ripsien takaa paistoi kovuus ja se, että heillä oli ammattikoululaiset poikaystävät ja kiihdyttäviä mustelmia kaulalla sekä tottumus heilauttaa oikea jalka kevarin penkin yli. Silloin Jenny oli vielä Jenni eikä hän ollut sellainen. Hän oli pieni ja haaveellinen, epävarma ja kannustuksen tarpeessa, eikä hän nähnyt, että sellaisia ovat kaikki muutkin.

Hän oli vasta etsimässä asioita joihin kiinnittyä, hän hamuili hontelona kuin kukkavarsi kohti hyväksyntää, ja sen jollain tavalla ymmärtää tämä taksissa istuva keski-ikäinen nainen, joka hänestä on kasvanut. Hän ei ole enää sama kuin se tyttö ja silti on. Hänessä on säilynyt tämä epävarmuus, joka sai hänet haistelemaan kainaloitaan nuorisotalon alakerran vessankopissa, sillä 80-luvun Mum-deodorantti imeytyi farkkutakin alla olevaan puuvillateepaitaan hien kanssa sekoitukseksi, joka väsytti kankaan kuidut eikä lähtenyt kunnolla pesussakaan. Sama tarkistelun tarve on hänessä vieläkin, kun hän maksaa taksin ja varmistaa kellonajan puhelimestaan ja kyllä, hän on ajoissa, vuokraemännän pitäisi tulla ihan juuri, jos vain on oikea päivä, ja onhan nyt, on.

Taksikuski nostaa kaksi matkalaukkua ja kaksi pahvilaatikkoa oven eteen, ja siinä Jenny Hill nyt seisoo, kahden elämän välissä, odottaa avainta ja uutta elämää ja muistaa, miten hänellä oli joskus kauan sitten farkkutakin rintataskussa muovinen Tictac-rasia, joka rapisi siellä lupausta avautuvista huulista. Silloin hän oli vielä Jenni ja hänen unelmansa olivat suudelmannokoisia, silloin hän luotti parisuhdekuvitelmissaan enemmän rakastamiinsa Grimmin satuihin kuin Uma Aal-toseen ja odotti, että joku edes hitusen satuprinssimäinen katsoisi häntä ja näkisi hänet oikein, hakisi hitaille ja joskus, jossain riisuisi hänen äidiltä joululahjaksi saamansa tuhkimoyöpaidan eikä huomaisi hänen vatsansa pehmeyttä, pitäisi häntä kädestä ja silittäisi hänen

kasvojaan, sitä hän odotti ja toivoi. Voi pikkuinen Jenniparka, ei siinä maailmassa poikiakaan pääsääntöisesti miksikään silittelijöiksi opetettu, heille oli ihan toisenlaiset säännöt.

**»Meidät on
sillä tavalla rakennettu,
että kestämmme uudet alut
ja vieraat seinät ja sen,
että varmuus katoaa.»**

MÄEN JENNI astuu ulos kuihtuneesta avioliitostaan. Uusi alku vaatii uuden minän, ja Jennistä alkaa kuoriutua Jenny Hill – tarkemmin näkevä, kysymyksiä esittävä, enemmän uskaltava. Samalla hän saa yhteyden toiseen tietoisuuden tasoon, kyvyn tunnistaa naiseuden ikiaikaisia ansoja. Kaikkea tätä tarkastelee kertoja, joka ei päästä Jenny Hilliä helpolla.

Jenny Hill on monikerroksinen ja herättelevä romaani naisen keski-ikästä, vaihdevuosista ja vanhenemisesta – ja vähän myös satujen prinsessoista ja Brigitte Macronista.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48983-3